

LBRIS

We know
books

JOAN O'LEARY
NUNTĂ
MORTALĂ

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

1

CHRISTINE

*Joi, 16 octombrie
Hotelul Ballymoon Castle, Irlanda*

Christine simte furnicături în tot trupul, în vreme ce șoferul încetinește în fața unei porți masive din fier forjat. A reușit – în toate sensurile. A reușit să treacă de zborul de șase ore și jumătate de la New York la Shannon, Irlanda (mulțumită numeroaselor pahare cu vin roșu); la sosire a reușit să treacă prin aeroport cu valiza ei enormă, aflată însă, în mod miraculos, sub limita de greutate; a reușit să ajungă la șoferul ei personal (!!!), care o aștepta într-o superbă berlină Tesla nouă-nouță. Iar acum reușise să ajungă la locul nunții, unde avea să fie – pentru prima dată – redactor principal al celui mai important articol al anului din revista *Bespoke Weddings*: căsătoria lui Jane Murphy cu doctorul Graham Ripton, moștenitorul celui mai emblematic imperiu cosmetic din lume, Glo.

Dincolo de geamul fumuriu al mașinii, Christine zărește o placă de bronz pe care scrie: „Hotelul Ballymoon Castle“. Nu se poate stăpâni; îi scapă un mic țipăt de încântare. *Chiar se întâmplă.* Mașina se hurducăie pe drumul cu pietriș, în vreme ce ea absoarbe

totul: dealurile de un verde luxuriant, cerul cenușiu, posomorât, copacii toamnei înmuiați în flăcări, care mărginesc drumul cu hopuri. Perfecțiunea aceea întrece tot ceea ce își imaginase. Și își imaginase totul de o mulțime de ori.

Elliot Adler așteaptă pe treptele de la intrare, făcându-i cu mâna lui Christine, pe când mașina oprește în fața intrării principale a castelului. Arată extrem de delicat în blugii săi Rag & Bone lejeri, prespălați, tricou alb, gros, și papuci din catifea verde – de parcă ar fi stăpânul proprietății de lux. Ceea ce, în esență, chiar este pentru acest weekend. În ultimul deceniu, organizatorul de evenimente a fost la cârma seratelor, inclusiv a nunților, din familia Gloriei Beaufort, miliardară din domeniul cosmeticii și fondatoarea companiei Glo. Christine flutură și ea mâna spre Elliot, zâmbind larg, pe când pomeții lui înalți, nasul de spiriduș și ochelarii cu lentile rotunde, semnul lui distinctiv, prind contur.

Șoferul oprește automobilul Tesla de un negru strălucitor și îl ocolește repede, ca să deschidă portiera pasagerului. Christine se simte deja obișnuită cu tratamentul regesc, în vreme ce pășește pe pietriș și în aerul răcoros de octombrie. Sigur, mai fusese la multe nunți ale unor celebrități, dar niciodată în poziția de autoritate – niciodată ca unic redactor principal. La ultima nuntă la care a fost, în Veneția, în vară, a căzut din gondolă în Canal Grande din cauză că fotograful îi tot spunea să se miște, ca să nu apară în fotografia cu intrarea perechii la repetiția pentru petrecere. Așa că, da, până azi nimeni nu i-a deschis portiera vreunei Tesla particulare. De fapt, până de foarte curând, ea fusese cea însărcinată cu deschiderea portierei... asta dacă nu căra deja gențile cu haine ale șefei sale.

Când vorbești de lup – Christine simte telefonul vibrând în geanta mare de călătorie Chloé, pleoștită pe umăr. Știe deja că e redactorul-șef al publicației *Bespoke*, Sandra Yoon, care o sună să „verifice”. Christine schițează o grimasă. Sandrei nu i-a picat bine că Gloria Beaufort a cerut expres ca numai Christine să scrie despre weekendul cu nunta, declarând că Jane și Graham „n-au nevoie ca o întreagă armată de jurnaliști de la *Bespoke* să invadeze locul”.

Christine își imaginează că șefa sa trebuie să fi fost cât pe ce să zdrobească în mână piciorul cupei de șampanie, când Gloria i-a dat vestea, la prânzul de la Bergdorf's, după Balul *Bespoke* luna trecută. Sandra a trebuit, probabil, să-și muște limba până la sânge. În mod normal, *Bespoke Weddings* era doar un punct pe radarul presărat cu stele al redactorului-șef. La urma urmei, trebuia să se ocupe de întreaga marcă *Bespoke*! Însă când era vorba despre orice eveniment asociat cu titani ai industriei, cum este Gloria Beaufort, Sandrei îi plăcea să fie implicată masiv (unii ar zice chiar exagerat).

Dar o să se descurce mai târziu cu Sandra. Deocamdată, Christine își netezește părul de un blond-roșcat strălucitor (a plătit în plus pentru luciu, pe lângă șuvițele care deja îi depășeau bugetul, dar crede că a meritat efortul), își verifică dantura pe spatele carcasei metalice a telefonului și coboară din mașină ca să-l salute pe Elliot.

– Iat-o! Fabuloasa Christine Russo, cu care Sandra nu mai contenește să se împăuneze.

Zâmbește cu gura până la urechi și o cuprinde într-o îmbrățișare care pare mai degrabă o zgâlțâire de umeri. Christine zâmbește subțire, citind printre rânduri; știe că Sandra nu s-a împăunat în fața lui Elliot, ci mai

degrabă i s-a plâns că Christine o să reprezinte *Bespoke Weddings* în acest weekend.

- Bună, Elliot. Mă bucur să te revăd, zice ea, privind în jur. Locul ăsta e, pur și simplu... fabulos.

De-a lungul anilor s-au întâlnit de zeci de ori la nunți, însă este prima dată când Elliot a semnalat că o vede, altfel decât printr-un zâmbet vag, distras. Cu o singură excepție, la nunta din Bozeman, Montana, a acelui cuplu cu pretenții de fermieri, dar de fapt din Brentwood, când a confundat-o pe moment cu responsabilă cu aranjamentele florale și a muștruluit-o din pricina „calității oribile a bergamotei sălbatică“, azvârlindu-și pe podea pălăria de cowboy de o mie două sute de dolari, făcută la comandă, pentru efectul dramatic... Dar probabil că el nu-și mai amintește acea întâlnire.

- Nu-i, pur și simplu, *incredibil*? se minunează Elliot. Hai să-ți arăt ce-i pe aici.

Dacă a simțit măcar o vagă stinghereală la aluzia ei că s-au mai întâlnit, cu siguranță n-o arată. Organizatorul de nunți pășește repejor pe covorul roșu care acoperă treptele de piatră enorme ale castelului, însă Christine se pomenește că nu-i în stare să se miște, copleșită de fortăreața reală din fața sa, cu steagurile verde cu auriu fluturând în vântul irlandez rece. Ballymoon e și mai impresionant văzut de aproape. E construit din pietre solide, roase de atâtea veacuri în care a stat pe acest pământ. Puțin mai jos, un lac stă ca un nasture negru, perfect rotund, în mijlocul peluzei din față, de un verde strălucitor. Iarba e atât de viu colorată, încât pare o fotografie cu saturația culorilor la maximum.

Intrarea principală a castelului e flancată de două turnuri ascuțite, împungând norii de furtună de

deasupra lor. Christine are un flashback cu căsuța cu obloane albe din Cleveland în care a crescut - cu peluza din față presărată cu petice galbene și ușa din față roșie, un pic scorojită - și începuturile familiare ale sindromului impostorului care mocnește în ea. *Nu e locul tău aici*, îi șoptește subconștientul, dar se cutremură și își alungă acel gând din minte. Ba își are locul aici - și l-a câștigat. Are calitățile necesare ca să ducă treaba la bun sfârșit și să arate că merită să fie redactor principal. Chiar și Gloria Beaufort vede ceva în ea. Christine închide ochii și încearcă să-și limpezească mintea. Nu-și poate permite să fie într-o stare de spirit proastă în acest weekend.

Elliot se oprește în fața unei uși mari, de stejar.

- Hai, hai! strigă el voios.

Doi angajați ai castelului stau de o parte și de cealaltă a ușii, ca niște cavaleri moderni ai mileniului, îmbrăcați în costume scumpe, verde-închis. Christine doar se uită la el, uluită de propria realitate. Frunzele toamnei foșnesc în jurul ei; e ca și cum ar bârfi între ele, și Christine nu deslușește ce spun, dar știe, pur și simplu, că vorbesc despre ea. Simte cum i se înfioară pielea și își strânge mai bine pe trup puloverul tricotat din lână groasă, în vreme ce lasă o pală de vânt s-o poarte în sus pe trepte și în castel.

- Avem, probabil, o oră până când familia se întoarce de la vânătoarea de fazani, cugetă Elliot, uitându-se la telefon.

- Vânătoare de fazani? întrebă ea. E măcar legal?

- Are importanță? zice Elliot, ridicând din umeri.

Christine se gândește la asta un moment, un pic surprinsă de franchețea lui. Dar are dreptate, n-are

importantă. Dacă-i ilegal, Gloria Beaufort va scrie, pur și simplu, un cec care va regla situația.

- Acum vino, e vremea marelui tur.

Elliot bate din palme, cu droaia de brățări de aur zornăindu-i pe mână. La încheietura stângă îi atârână cel puțin cinci brățări Cartier cu LOVE. Christine l-a auzit odată glumind că ăsta-i cadoul tipic pe care și-l face singur la o despărțire - felul său de a transforma o investiție proastă într-una bună.

- Neil, valetul hotelului - și asistentul meu personal în acest weekend -, o să aibă grijă ca valizele să-ți fie duse în apartament, declară Elliot. Asistentei mele executive, Lizzy, i-a ieșit pozitiv testul de Covid efectiv cu câteva *minute* înainte de plecarea spre Aeroportul JFK. Sincer, sincronizarea ei e întotdeauna *impecabilă*.

Elliot mârâie, în timp ce scrie pe telefon un mesaj care, presupune Christine, e unul furios, dată fiind viteză cu care degetul lui împunge în tastatură.

Se întoarce și vede un adolescent deșirat care se chinuie să care bagajul ei uriaș T. Anthony pe trepte, în sus. Valiza vineție din piele a fost darul de promovare pe care și l-a făcut - și cei mai mulți bani pe care i-a cheltuit pe un articol, de când se știe. Tatăl său, care poartă același pulover de Crăciun în fiecare an de când a terminat liceul, ar face atac de cord dacă ar vedea eticheta cu prețul. Tresare când îl vede pe Neil târând brutal valiza pe scări. Slavă Domnului, un portar îi sare în ajutor.

- Mulțumesc, strigă după ei. Scuze, nu-s dintre cei care călătoresc cu bagaj puțin, mai degrabă sunt o colecționară obsesivă pornită în pribegie.

Elliot scoate un hohot de râs ascuțit la gluma ei, apoi își drege glasul și ridică privirea din telefon, în vreme ce pătrund în castel.

- Deci, bine ai venit la Ballymoon! Asta-i doar recepția. Nu-i mare lucru de văzut aici, zice disprețuitor și pornește pe un coridor.

Ochii lui Christine rătăcesc prin spațiul pe care Elliot l-a eliminat atât de repede. E o capodoperă. Portrete în ulei uriașe, ale unor figuri regale irlandeze, împodobesc pereții galben-muștar, iar podeaua de lemn e acoperită cu un covor persan gros, roșu cu auriu, foarte bine întreținut, cu urmele de la aspirarea din acea dimineață încă vizibile. Și mirosul - ce-i acel miros? Christine adulmecă. Iasomie, poate?

În mijlocul încăperii zărește o masă de mahon lucioasă, care arată ca și cum ar trebui să fie într-un muzeu. În mijlocul ei e o vază împodobită, plină cu cel mai spectaculos aranjament floral pe care l-a văzut vreodată: un buchet fantezist, din care flori sălbatice în nuanțe de violet, roz, portocaliu, și, da, și iasomie, țâșnesc în toate direcțiile, ca un jet colorat de apă înghețat în aer.

- Toate sunt culese chiar de pe proprietate, direct din propria noastră grădină.

Christine întoarce capul spre biroul recepției, unde o blondă trupeșă o privește cum admiră opera florală. Zâmbetul femeii e larg și înțepenit, iar buzele nu i se mișcă în vreme ce vorbește, ca o statuie care a prins viață. E un pic ciudat.

- Superb, zice Christine, încet.

- Putem să-i cerem îngrijitorului parcului să facă un aranjament și să vi-l trimită în cameră, propune Zâmbet-Înțepenit. Christine Russo, așa este?